ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๘

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์ ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ และมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์ โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์และนายอำเภอบ้านโฮ่ง จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๘”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์ ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์แล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ ๒๕๔๑

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้มีสิทธิเป็นเจ้าของสัตว์นั้นรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์นั้นด้วย

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้พื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์ ดังต่อไปนี้ เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

ก. ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภท โดยเด็ดขาด

(๑) ที่หรือทางสาธารณะในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ทุกประเภท โดยเด็ดขาด

(๒) บริเวณเขตสถานที่ราชการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ทุกประเภท โดยเด็ดขาด

(๓) พื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์โดยเด็ดขาด ดังต่อไปนี้

(๓.๑) งูพิษและงูที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่คนและสัตว์เลี้ยง

(๓.๒) สัตว์ดุร้ายต่าง ๆ

(๓.๓) สัตว์มีพิษร้ายอื่น ๆ

(๓.๔) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

ข. ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตการเลี้ยงหรือการปล่อยสัตว์ที่ต้องอยู่ภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่ง

(๑) พื้นที่ที่อยู่นอกเขตในข้อ ก. เป็นเขตการเลี้ยงสัตว์ ประเภท ม้า ลา ล่อ โค กระบือ สุกร แพะ แกะ ห่าน เป็ด ไก่ นก กระต่าย ช้าง สัตว์อื่น ๆ และต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังต่อไปนี้

(๑.๑) เจ้าของสัตว์จะต้องจัดให้มีมาตรการในการป้องกันและควบคุมมิให้เกิดเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อันเกิดจากการเลี้ยงหรือการปล่อยที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

(๑.๒) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคงแข็งแรงตามความเหมาะสมแก่ประเภทและชนิดของสัตว์และมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่าง และการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและสิ่งปฏิกูลที่ถูกสุขลักษณะ

(๑.๓) ต้องรักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

(๑.๔) กรณีสัตว์ที่เลี้ยงตาย ต้องกำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ให้ถูกสุขลักษณะ

(๑.๕) ต้องจัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์

(๑.๖) ต้องเลี้ยงสัตว์ภายในสถานที่ของตนและต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์เลี้ยงออกไปทำความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น

(๑.๗) สัตว์ที่ถูกกำหนดให้ต้องขึ้นทะเบียน หรือมีกฎหมายอื่นใดกำหนดให้ต้องดำเนินการเพื่อควบคุมสัตว์ดังกล่าว ผู้เลี้ยงสัตว์นั้น ๆ จะต้องดำเนินการขึ้นทะเบียนหรือต้องดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดให้ถูกต้อง ในกรณีที่ต้องมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้น เจ้าของสัตว์นั้น ๆ จะต้องจัดหาและจัดให้มีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้นตลอดเวลาด้วย

ค. ให้พื้นที่ที่อยู่นอกเขตในข้อ ก. เป็นเขตการเลี้ยงสัตว์ ประเภทสุนัขและแมวต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังต่อไปนี้

(๑) กรณีเป็นสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้าย หรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งมีลักษณะทางสายพันธุ์ ดุร้าย หรือสุนัขสายพันธุ์อื่นที่มีประวัติการทำร้ายคน จะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่มั่นคงแข็งแรง และสุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอกและมีป้ายเตือนให้ระมัดระวัง โดยสังเกตได้อย่างชัดเจน

(๒) ควบคุมดูแลสุนัขและแมวมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๓) ต้องรักษาสถานที่เลี้ยงสุนัขหรือแมวให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมักหมมจนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

(๔) เจ้าของต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ของสุนัขหรือแมวเกี่ยวกับเรื่องอาหาร ความสะอาดและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง หากเจ้าของสุนัขหรือแมวไม่สามารถเลี้ยงดูสุนัขหรือแมวได้เป็นการชั่วคราว จะต้องจัดให้มีผู้ดูแลความเป็นอยู่ของสุนัขหรือแมวให้เป็นปกติสุข และในกรณีที่เจ้าของย้ายถิ่นที่อยู่ต้องนำสัตว์ไปด้วย

(๕) เมื่อสุนัขหรือแมวตาย เจ้าของจะต้องกำจัดซากให้ถูกสุขลักษณะ เพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้ โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญ และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของแหล่งน้ำ เว้นแต่สุนัขหรือแมวตายป่วยเป็นโรคระบาดสัตว์จะต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทันทีและต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๖) เจ้าของสุนัขและแมวต้องจัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสุนัขหรือแมว เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์มาสู่คน

(๗) ในกรณีที่มีเหตุควรสงสัยว่าสุนัขหรือแมวเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน เช่น โรคพิษสุนัขบ้า ให้เจ้าของแยกสุนัขหรือแมวไว้ต่างหากและแจ้งให้พนักงานท้องถิ่นทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(๘) ต้องจัดให้สุนัขหรือแมวมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวตลอดเวลา

(๙) ห้ามมิให้ผู้ใดเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขหรือแมวในที่หรือทางสาธารณะหรือในที่ของบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอม

(๑๐) ในการนำสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้าย หรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งมีลักษณะทางสายพันธุ์ดุร้ายหรือสุนัขสายพันธุ์อื่นที่มีประวัติการทำร้ายคน ออกนอกสถานที่เลี้ยง เจ้าของจะต้องใส่อุปกรณ์ครอบปากและจับสายลากจูงตลอดเวลา

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อย ๓๐ วัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของราชการส่วนท้องถิ่น แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่นหรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายหรือขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้ว ให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

กรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นในอัตรา ดังต่อไปนี้

อัตราค่าปรับ

๑. ช้างเชือกหนึ่ง	ปรับไม่เกิน ๓๐๐ บาท
๒. ม้า โค กระบือ ตัวหนึ่ง	ปรับไม่เกิน ๑๐๐ บาท

๓. สุกร แพะ แกะ ตัวหนึ่ง	ปรับไม่เกิน ๘๐ บาท
๔. สุนัขและสัตว์อื่น ๆ ตัวหนึ่ง	ปรับไม่เกิน ๖๐ บาท
อัตราค่าเลี้ยงดู	
๑. ข้างเชือกหนึ่ง	วันละไม่เกิน ๑๓๐ บาท
๒. ม้า โค กระบือ ตัวหนึ่ง	วันละไม่เกิน ๖๐ บาท
๓. สุกร แพะ แกะ ตัวหนึ่ง	วันละไม่เกิน ๕๐ บาท
๔. สุนัขและสัตว์อื่น ๆ ตัวหนึ่ง	วันละไม่เกิน ๔๐ บาท

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๗ ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ข้อ ๘ ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๘

ชัยวัฒน์ ประเสริฐ

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเวียงกานต์